

THẾ GIỚI SÁCH

Loan - từ cuộc đời của một con chim phượng hoàng

Tác giả: Isabelle Müller / NXB Tổng hợp TP.HCM

Tác phẩm là cuốn phim hồi ức về cuộc đời của Loan, người đàn bà Việt bị số phận đẩy trôi như bèo dạt trong sóng nước, chịu nhiều bất cực ngay từ nhỏ cho đến khi trưởng thành. Nhưng sự vươn lên, không đầu hàng số phận, cùng sự giúp đỡ của những người tốt trên đường đời, giúp Loan vượt qua những định kiến về giới, hủ tục và cả sự phân biệt đối xử màu da khi sống ở phương Tây.

'Tôi tê dại khi biết mình bị bán vào nhà thổ'

Mới chỉ 13 tuổi, Loan bị người cô thua bạc bán vào nhà thổ. Giữa ranh giới của vũng lầy tương lai u tối và sự trốn thoát tìm tự do, Loan đã chọn cách sau.

Loan - nhân vật chính của tác phẩm - ở tuổi trưởng thành. Ảnh: TL.

Một chiếc xích lô đã chờ sẵn khi cô tôi và tôi đóng cánh cửa lại phía sau lưng. Không nói một lời, chúng tôi đi đến một khu phố lạ đối với tôi, nằm rất xa căn hộ của chúng tôi, gần một khu chợ lớn của người Hoa. Trên một đường phố buôn bán sầm uất, chúng tôi dừng lại trước một tòa nhà đẹp.

Một người đàn ông béo lùn dường như đã chờ sẵn và vui vẻ mời chúng tôi bước vào cánh cửa rộng mở. Đi qua hành lang chạy xuyên giữa các căn phòng đầu tiên, chúng tôi bước vào một sân trong, nơi có một ngôi nhà hai tầng, bao quanh tầng trên là một ban công bằng gỗ. Tôi nhìn bao quát tất cả, đầy ngạc nhiên. Tôi chưa bao giờ làm việc ở một ngôi

Trong sân, người quen
tiên ông ta qua: **Tương lai của sự gả bán**
móng tay bị hỏng: **Bỏ trốn khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt ở tuổi 12**
nhận vào làm công nhân: **'Tôi tê dại khi biết mình bị bán vào nhà thổ'**
toác miệng, để họ ca nung chיע rang dọc vang.

“Mày chờ ở đây”, cô tôi nói với một giọng gay gắt khác thường, khiến tôi liên tưởng đến giọng nói của bố. Người đàn ông vén một tấm màn nặng nề phủ lên cánh cửa. Ông ta mở cửa, rồi cùng cô tôi biến mất trong ngôi nhà mà không nói một lời.

Tôi ngoan ngoãn và lo âu đứng chờ, mắt nhìn lên ban công và tự hỏi có những gì có thể ẩn giấu sau nhiều cánh cửa này, vừa lúc đó có những tiếng nói thì thầm và tiếng cười khúc khích từ một góc trên tầng một vọng xuống, thu hút sự chú ý của tôi. Năm hay sáu cô gái trẻ, tất cả đều trang điểm và ăn vận xinh xắn như tôi, đứng túm tụm ở trên đó và nhìn xuống tôi.

“Đằng ấy mới đến à?”, một cô hỏi. “Vâng...”, tôi do dự trả lời và hạ giọng, nói thì thầm hết như các cô gái vì sợ bị bắt quả tang. “Nhưng mà tôi chưa biết ông chủ mới sẽ giao cho tôi công việc nào”. Một vài cô tiếp tục cười rúc rích, cho đến khi một trong số các cô gái ra lệnh cho họ im lặng và hấp tấp gọi tôi: “Này cô bé, biến ngay khỏi đây! Em đang ở trong một nhà thổ và sẽ phải bán thân cho đám đàn ông! Không ai trong các chị có thể thoát khỏi đây! Tin chị đi! Em hãy chạy thật nhanh!”.

Tôi hoảng hốt lùi lại. Bỗng nhiên hiện lên trước mắt tôi là những con lợn mà gia đình tôi đã được hứa hẹn sẽ nhận được nhân lễ thành hôn của tôi, giờ đây dường như chúng đang rình rập trong căn phòng bên cạnh, nơi cô tôi đang có mặt, và sẵn sàng lao ra. Tôi kiễng gót chân, tiến sát đến tấm màn chắn nặng nề.

“Bà có chắc là nó còn trinh không?”, giọng người đàn ông hỏi. “Chắc, chắc như đinh đóng cột”, tôi nghe cô tôi trả lời, đầy mãn nguyện. “Và bây giờ thì ông đưa tiền đây! Trò chơi bài khốn kiếp này... Thật đấy, tôi xót lòng lắm vì phải bán con bé, nhưng ông tin tôi đi: Thua bài ba quân còn nhục hơn nhiều lần!”. Bà cô tôi cười, và tôi nghe tiền kim loại kêu xúng xằng.

Tôi như bị tê dại. Chỉ khi tấm màn chắn được gạt sang một bên và một bàn tay đàn ông béo múp vươn ra tìm cách tóm lấy vai của tôi, tôi mới định thần trở lại. Có một giọng nói từ bên trong hét lên với tôi: “Chạy đi! Chạy thật nhanh khỏi nơi đây!”.

SÁCH HAY

